

Отъ небесна висъ далечна
 пада гаснеща звезда,
 пада въ царство безконечно,
 пада вѣчна въ вѣчността.
 И плачътъ ѝ откънтява
 въ гробоветъ стонъ и вой.
 «Накжде ли полетява?» —
 Нигде, нивга цель, покой.

Край кулата играятъ вѣтроветъ,
 обгръщатъ я вълни съ ржце;
 сияние сребристо върху зидоветъ
 разлива лунното лице.
 Но въ кулата е тъмнина дълбока,
 че щомъ тазъ чудна лунна нощъ
 въ прозорчето надникне свѣтлоока,
 мѣни се въ полусива мощъ.
 Тамъ стълбъ на стълбъ подава рамо,
 отвънъ долита вѣтрътъ на май
 — но тукъ е стонъ на мъртвитъ убийци само —
 съ коситъ на затворника играй.

На камененъ столъ той седи,
 глава на ржцетъ опира,
 ни клекналъ е, нито седи
 и въ мисли утеха тамъ дири.
 И облаци както по лунния ликъ
 минаватъ, душа въ тѣхъ загръща за мигъ,
 и мисълъ следъ мисълъ умира.

«О нощъ! Ти покривашъ сега съ тъмно рухо
 селото ми бацино, глухо,
 тжгува по мене то тамъ . . .
 Тжгува? — за мене? — о сънъ!